

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ἀπαιτίας καί ὑπό του Οὐκουμένικου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησίαι 8,-	Ἔτησίαι 10,-
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3,-

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τήν 1ην ἀπὸ τοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΣΥΟΝ Τῆ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρωτοτύπων, Ἑσπεριὰ, λ. 10. Ἐξωτεριὰ, λ. 16
ἑτέλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῆνται ἑκατὸν λικτ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐθνομίτου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Σεπτεμβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 42

«Ὁ ὄμιλος ὤρμησε τότε κατόπι τοῦ Μπόμπη...» (Σελ. 326, στ. γ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

— Ἄμψ ὁ γέρος, ὁ φυλακισμένος ἠρώτησε τὸν μάγειρον ὁ τυφλός, καλέ, ποῦ ὁ κύριός σας τὸν εἶχε κλεισμένο σὲ μιὰ κάμαρα, στὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ πύργου, τί ἔγινε; Τὸν πήραν μαζί τους; Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, τὰ πρόσωπα τοῦ μαγείρου καὶ τοῦ βοηθοῦ τοῦ προσέλαβον τόσῳ ζωηρῶν ἔκφρασιν ἐκπληξέως, καὶ ἡ ἐκπληξίς αὐτῆ ἐφαινετο τόσον εἰλικρινής, ὥστε ὅλοι εἰ κορύντες ἐπέεσθησαν, ὅτι εἰ ἤλιθοι ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώριζαν διόλου τὸ μυστικὸν τοῦ κυρίου των.

Τοῦτο ἄλλως τε ἦτο φυσικώτατον, ὁ δὲ Μπόμπη; ἀνεθυμήθη, ὅτι μόνον εἰ δύο ἔμπιστοι ὑπῆρξαν εἶχον παρασταθῆ κατὰ τὴν σκηνὴν τοῦ μυστηριώδους δωματίου.

Ὅπως ὁ Ζισοφλέ δὲν ἐπέμεινε ν' ἀνακρίνη τὸν μάγειρον περισσώτερον, ἀλλὰ τὸν διέταξε μόνον νὰ ἐτοιμάσῃ ἀμέσως ἓνα καλὸν γεῦμα διὰ τὴν συντροφίαν.

Ὁ μάγειρος ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ

καί, μετὰ μίαν ὥραν, εἰς τὴν μεγάλην τραπεζαρίαν τοῦ πύργου, ἀπλῆτως φωτισμένην, εἰ «πατριώται» ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Νέαι ἔρουναι.

Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐφώτισεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Πύργου περιέργου θέαμα. Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, εἰς τὸ πάτωμα, εἰς τοὺς καναπέδες, εἰς τὰς πολυθρόνας, ἐκοιμᾶντο εἰ πελάται τοῦ Γενναίου Βουργουνδικοῦ.

Μετὰ τὸ παρατεταμένον φαινόποι, ἔκρινον κοιτῶν νανέλθουν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ πρώτου πατώματος κ' ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖ ὅπου εἰσέκοιτο.

Ὁ Μπόμπη εἶχε διέλθῃ τὴν νύκτα του ἐπὶ τοῦ καναπέ τῆς διπλανῆς μικρᾶς αἰθούσας, ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ κλείσῃ μάτι.

Ἐσπώνετο κάθε τῶσον καὶ ἔβγαίνει, πότε διὰ νὰ ἰδῇ τί καιρὸς κάμνει ἢ ἂν ἐξημέρωσε, πότε διὰ νὰ ρίψῃ μιαν ματιὰν εἰς τοὺς κοιμημένους συντρόφους του.

Δὲν ἠμποροῦσε τότε νὰ σκοπᾶσῃ

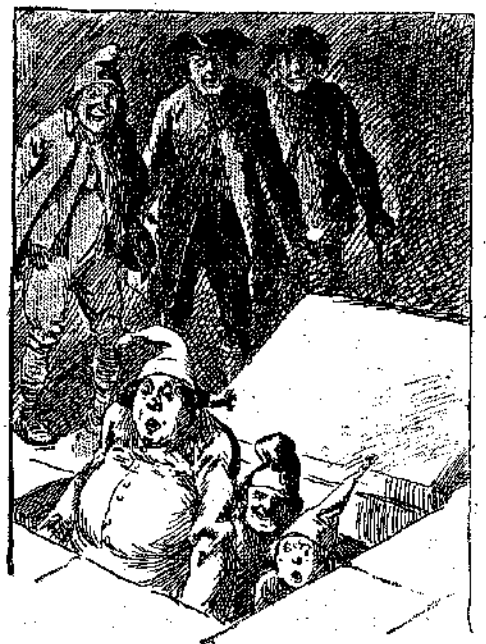
τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν τοίχον ἐκεῖνον τῆς τραπεζαρίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὡς διὰ μαγείας ὁ κόμης.

Προσπάθει νὰ ματιύσῃ, τί ἀπέγεινε ὁ ἐχθρὸς του: ἐπρόφρασεν ἀρά γε νὰ νέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τυφλοῦ γέροντος καὶ νὰ τὸν ἀπαγάγῃ, μετὴν βοήθειαν τοῦ Φιρλίτσου, διὰ τῶν ὑπονόμων, περὶ τῶν ὁποίων καὶ ὠμίλησεν ὁ μάγειρος;

Ἄν πραγματικῶς εἰσέκοιτο τῶρα ἔξω καὶ μακρὰν τοῦ πύργου, ποῖαν ἔλιπδα εἶχε νὰ τὸν ἐπανέσθῃ; Καμμίαν!

Ποτὲ δὲν θα κατώρθωνε νὰ λυτρώσῃ τὸν τυφλὸν ἀπὸ τὴν τυρανίαν τοῦ κακοῦ ἀνεψιοῦ του, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν εἶχεν ἐγκλείσῃ τῶρα εἰς καμμίαν ἄλλην μυστικὴν φυλακὴν, ἂν δὲν τὸν εἶχε κηλόα δολοφονήσῃ...

Εἰς τὴν σκέψιν αὐτήν, ὁ Μπόμπη ἀνατρέχισεν ἀπὸ φόβον. Τῷ ἔφάνη, ὅτι ὁ μυστηριώδης τοίχος ἠνείχετο πάλιν

«Ὀχροὶ καὶ τρέμοντες, παρακάλουν νὰ μὴ τοὺς σκοτώσουν...» (Σελ. 327, στ. β')

και ότι παρουσιάζετο η άπεχθής μορφή του κόμητος με τα μοχθηρά, φλογερόλα μάτια...

Αλλά τα ήχηρα ροχαλητά των δύο ισχυρών σωματεφυλακίων του διέλυσαν αυτήν την έπασιαν, και διήλθεν ησύχως το υπόλοιπον της νυκτός.

Αμα εξημέρωσαν, άφισα τους συντρόφους του βυθισμένους άκόμη εις βαθύν ύπνον, και άνέβη δια δευτέραν φο-

Συνδυάσας δε την παρυσίαν του μαλ- λιού προς τα ήχη των βηματιών και τα ξυσιμακα του παιώματος, ο Μπόμπης: συνεπέρασε, οτι πάλη θα συνεκροτήθη εκεί-μέσα

Κ' εξηκολούθησε την προσεκτικην αυ- την έρευναν, αλλά χωρίς νάνακαλύψη τίποτε άλλο σπουδαίου.

Τι εβρέθη εις την έστίαν.

Ητοιμάζετο πλέον να εξέλθῃ. Αλλά

μεταφέρεται εις το φρενοκομείον του Σα- ραντών Ι. Μεγαλειότατα, δέν είναι τρελ- ός. Σας εξορκίζω, έλθετε προς βοή- θειάν μου και τιμωρήσατε εκείνους, οι όκτιοι...

Το τέλος έλειπεν. Αλλ' αδιάφορον Ι Ο Μπόμπης ήξευρε πλέον οτι του έχρηιάζετο, ήμπορούσε δε να μαντεύση ευκόλως τι είχε συμβῆ εις το δωμάτιον εκείνο πρό όλίγων ημερών.

Ο κόμης Μουσύ, μετά την άλω- σιν της Βασιτίλλης, θα είχε β.βαίως φοβηθή, οτι, κατόπιν των άποκαλύ- ψειων του άποφυλακισθέντος Μπόμπη, θα ήρχοντο τίποτε άδιάκριτοι εις τον πύργον του, νάναμειβούν εις τας υπο- θέσεις του. Έσκέφη λοιπόν να εύρη διά τον γέροντα θεϊόν του, τον όποτον δέν έτολμούσε να φονεύση, φυλακην ασφαλεστεραν, και δια τουτο άνήγγησε να τῷ δοθῆ η άπαυσιμένη άδεια, δια να τον εγκλείσει εις το φρενοκομείον.

Το σχεδίου ητο θαυμάσιον. Απήλ- λασσε τον κόμητα από κάθε ειθύνην, τῷ εξησφάλιζε την νομην της κολασ- σιαίας περιουσίας του τυφλού και καθι- σταν ματαιάν πῶσαν εκ μέρους του δια- μαρτυριαν. Ποιος άκούει τα παράπονα ενός τρελλού;..

Περιχαρῆς δια την έπιτυχίαν του, ο Μπόμπης, με το πολυτιμον γράμμα στο χέρι, έτρεξε να εύρη τους συντρόφους του. Απαγορεύεται το κλέπτεν!

Οι «πατριώται» είχαν εξυπηλή και,

«Πίνοντες και φῶντες, έφρασαν απέξω από την Καμπανίαν» (Σελ. 319, στ. α')

ραν εις το δωμάτιον του τυφλού γέροντος. Ο σκοπός του ητο να το έρευνήση λεπτομερέστερα, προσεκτικώτερα, μή- πως εύρισκε κομμίαν ένδειξιν, κανέν τεκμήριον, κανέν ίχνος ικανόν να τον πληροφορήση περί της τύχης του προ- στατευομένου του.

Το δωμάτιον εκείνο ητο, ως είποιμεν, καθώς το είχαν ιδῆ την πρώτην φοράν. Κατ' άρχάς ο Μπόμπης ήνοιξε τα πα- ραπετάσματα της κλίνης και παρατήρη- σεν, οτι η κλίνη αυτή ητο ξεστρωμένη, δέν είχαν ούτε σινδόνια, ούτε σκεπάσματα. Έν τούτοις, όταν την προτοείδεν, είχαν απ' όλα.

Από την παρατήρησιν αυτήν, ο μικρός συνεπέρασε λογικώτατα, οτι ο τυφλός γέρων δέν θα έκατοικοῦσεν εις το δω- μάτιον εκείνο, όταν εισέβαλαν εις τον πύργον.

Μήπως είχαν αποθάνῃ εν τῷ μεταξύ; ... Πιθανόν.

Ο Μπόμπης εξηκολούθησε τας έρευ- νας του. Είς έν έριμάρη ανέκαλύψε μερικά παληά ένδύματα, τα όποια πρέπει νά- νηκον εις τον τυφλόν. Τέλος, επί της έστίας, ένα πιάτο, άπλυτον άνόμη, και όλίγα ψίχουλα ψωμιού, έμαρτύρουν, οτι ο φυλακισμένος δέν εγκατέλειψε το δω- μάτιον εκείνο πρό πολλόν.

Η άταξία, που έόασίλευεν εκεί-μέσα, έποδίδε την βιαστικην αναχώρησιν του. Παρατηρήσας προσεκτικῶς το παρκετόν, ο μικρός τζόκευ διεκρίνε διάφορα ξυσι- μακα και ίχνη βηματιών. Κατόπιν η προ- σσχη του ειλιόσθη από μιαν τούφφαν στακτερού μαλλιού, η όποια έμενε σκα- λωμένη εις το ξύλον της θύρας.

Μπα! έκαμε' το μαλλι αυτό είνε από τη γούνα του γέρου... θυμάμαι καλά το χρώμα της!..

την στιγμήν εκείνην έσταμάτησεν αποτό- μως, με τα μάτια καρφωμένα επάνω εις την μαύρην πλάκα της έστίας.

Έτρεξε εν εκεί ειδεν, οτι υπήρχε μέσα όλίγη σιάκτη. Τούτο εσήμαινε, οτι είχαν καύση χαρτί.

Πλησιάζας περισσότερον, ο Μπόμπης ανέκαλύψε τεμάχιον περιγραμμένης, μισο- καυμένου, το όποιον η φωτιά θα είχε σπκήσῃ, διότι ητο καθισμένον εις μιαν έξοχην του έσωτερικῷ τοιχώματος της έστίας, ύψηλά, έξω από την σιάκτην.

Το ήρπασε και το εξε- διπλωσε με προσοχήν. Μόνον τα άκρα είχαν καῖ. Είς το μέσον, με πολυ άνώμαλον γραφικόν χαρακίτηρα, ητο γραμμένη μια επιστολή.

Αμα κατώρθωσε νάνα- γνῶσῃ τας πρώτας λέξεις, ο Μπόμπης εξέβαλε κραυ- γήν χαράς. Το μισοκαυ- μένον εκείνο χαρτί τῷ έδι- δεν έπιτέλους την από- χθιας ζητουμένην πληρο- φορίαν.

Ητο επιστολή απευθυ- νομένη προς τον βασιλέα. Το τρέμον και άκανόνιστον γράψιμον έμαρτύρει, οτι την είχε γράψῃ όπως ήμπορούτεν ο ίδιος ο τυφλός, ο όποιος, δι' όλίγων λέξεων, ή- θελε να πληροφορήση τον Λουδοβίκον ΙΣ' περί της δικταίας του θέσεως.

Η επιστολή έλεγε τα εξής: «Μεγαλειότατα, ο γέρων κόμης Μου- σύ-Σωβινῷ διατελει από τριών έτών φυ- λακισμένος υπό του άνεψιού του, ο όποιος έσφετερίσθη την περιουσίαν του. Σήμερον

«Διά να ρίψη μιαν ματιάν εις τους κοιμωμένους συντρόφους του» (Σελ. 333 στ. β')

μη έχοντες πῶς άλλεως να περάσουν την ώραν των, κατεγίνοντο εις τακτικην λεη- λαμίαν του πύργου.

Από τα διάφορα δωμάτια, καθείς εδιά- λεγεγ οτι του άρρεσε και το εκουβαλού- σεν εις την τρακελαριαν. Η μεγάλη αυτή λειψ συνσκευάζετο εις δέματα, τα όποια έσκόπευεν να φορτώσουν κατόπιν εις το άμάξι.

Μόνον ο Γκαγιαρντῶ και ο Πορτραπέφ εξηκολούθηον άκόμη να κοιμῶνται μα-

καρίως. Όταν άνήλθαν ο Μπόμπης και ειδεν εις τι κατεγίνοντο οι φίλοι του, δέν ήμπούσε να συγκρατήση την αγα- νάχησιν του.

—Ειά! έφώναζεν άρπάξων από τον βραχιόνα τον Ζιροφλέ, ο όποιος έπερ- νοῦσεν εμπρός του την στιγμήν εκείνην, κρατών έν πολυτιμον ώρολόριον του τσίχου. Τι κάνετε εδώ;

—Το βλέπεις, απεικρίθη ήσύχω: ο αινοπώλης; περνουμε μερικά σουβενίρ από το σπίτι του κυρίου αριστοκράτη.

—Μα είστε κλέπται; ήρώτησεν ο μικρός, κυττάζων άνωθεν τους «πα- τριώτας».

Ακούσαντες εκείνοι την λέξιν, διεκο- ψων προς στιγμήν την έργασίαν των.

—Δέν είνε κανείς κλέπτης όταν λεη- λατῆ ένα πύργο! αντίπε κάποιος.

—Μα τί; σένα θάκωσουμε τώρα; προσέθεσαν ειας άλλος.

—Μάλιστα, είθε: κλέπται! εξηκο- λούθησεν άπόρητος ο Μπόμπης: «Έτσι που κάνετε, είθε: κλέπται. Έγώ σας παρακάλεσα να έλθετε μαζί μου και να με βοηθήσετε να έλευθ.ρώσω ένα δυτυχη φυλακισμένο' όχι όμως να πάρете πράγ- ματα, που δέν σας ανήκουν!

Η άποτροπή αυτή δέν ήρρεσεν εις όλους και οι αναιδέστεροι ήρχισαν να φωνάζουν:

—Έξω το παληόπαιδο!

—Ωχ, αδελφέ, μάς σκότισε μ' αυτό το φυλακισμένο του, που ούτε καν τον είδαμε!..

—Μα τί ήθελε; Να χρισομερήσουμε για νάλθουμε ως εδώ, και να φύγουμε με άδειαν χέρια;

Ο Ζιροφλέ, βλέπων τα πράγματα κά- πως άσχημα, έκρινε φρόνιμον να έπέμῃ, δια να καθηουχάση και τα δύο μέρη.

—Όχι, Μπόμπη μου, είπε μαλακά, δέν είνε σωστό, παιδί μου, να ονομάζης κλέπτας ανθρώπους που ήλθαν εδώ άπα- κλειστικῶς δια να σε βοηθήσουν. Ούτε πταίνε βέβαια αυτοί, αν δέν εύρήθῃ ο τυφλός φυλακισμένος σου... Έπειτα, πρέπει να ξέρης, το να παίρην κινείς το πράγμα ενός αριστοκράτη, δέν είνε ση- μερα κλοπή, είνε πράξις πατριωτισμού και δικαιοσύνης!

Ο Μπόμπης ήτοιμάζετο νάποκριθῆ δι δέν έννοῦσεν αυτήν την διάκρισιν και οτι η όφαιρέσις του ζένου πράγματος δια κάθε τιμιον άνθρωπον είνε πράξις κακή,—δταν του ήλθε μια απρόοπτος ένισχυσις, η όποια μετέβαλεν άμέσως την όψιν των πραγμάτων.

Ο θόρυβος της φιλονεικίας εξύγισεν έπιτέλους τον Γκαγιαρντῶ και τον Πορ- τμαπέφ.

Έστάθησαν μιαν στιγμήν νάκούσουν δια τι ο μικρός των φίλος έφιλονεικούσε με τους συντρόφους των, και άμα ένου- σαν περι τίνος πρόκειται, εξανέστησαν

ως τιμοί άνθρωποι που ήσαν, και ώρη- σαν κατά των άρπάγων, οι όποιοι εξη- κολούθηον να συσκευάζουν τα κλοπιμαία.

Με μιαν απρωξίαν, ο Πορτραπέφ εξη- πλωσεν εις το πάτωμα τρις, ο δε Γκα- γαιαρντῶ έλαβε τον λόγον.

—Φτάγουν τα λόγια! έφώναξε. Το παιδί έχει δικαιο. Είθε κλέφτες και δέν θάρψουμε κανένα να πάρη από εδῶ ούτε καρφίτσα!.. Αλήθεια, Πορτραπέφ;

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

Τι απέγεινεν ο μι- κρός ήρωας, ο δε- καπενταετής εκεί- νος έβελοντής, πε- ρι του όποιου σας ώμίλησα εις προ- ηγουμένην επιστο- λην;. Μην ανη- συχήτε, διότι την έχει καλά! Η έν- δοχος πlying του έθεραπεύθη, και 'από το Νουσχο-

μείον ο μικρός ήρωας έπέρασεν εις έν ιδι- ωτικόν Λύκειον των Αθηνών. Τον πα- ρέλαβεν η Πατριωτική Περιθαλψις και τον παρέδωκεν εις τον λυκειάρχην κ. Δ. Ταβουλάρην. Την δε παρελθούσαν Κυριακήν έγινεν η άπίσημος έγγραφῆ του» με τελετήν, με λόγον του Νομάρ- χου κ. Δασίου, με λόγον του λυκειάρ- χου κ. Ταβουλάρη και με λόγον ενός των μαθητών του Λυκειου, ο όποιος περιέβαλε το κεφάλι του νέου συμμαθη- του μ' ένα στεφάνι από δάφνην. Είνε ίσως το πρώτον παιδί εις τον κόσμον που εισέρχεται εις ένα Λύκειον με τούτοις τι- μάς. Θα έπωρεληθῆ άρα γε από την αγάπην, από το ενδιαφέρον που θα του δείχνουν εκεί μέσα δλοι, διευθυντής, διδάσκαλοι, συμμαθηται του, έπιθεωρη- ται, κηδεμόνες του, δια να εκπαιδευθῆ καλά, να μάθῃ γράμματα, να γίνῃ αν- θρωπος, χρήσιμος εις την κοινωνίαν κ' έν καιρῷ... εירהσις; Αν είνε φρόνιμον παιδί, θα έπωρεληθῆ. Ουτε θα του κά- μουν έντύπωσιν αι τιμαί, ουτε θα τον διαφθείρου; τα χάδια. Αν όμως είνε ά- νόητον παιδί, και υπερφαναθῆ υπέρ το δέον, και το πάρη επάνω του; Τι τα θέλεσε! Είνε πολυ επικίνδυνον πράγμα το δάφνινον στεφάνι εις παιδικόν κεφάλι, δεκαπέντε μόνον χρονών! Έγώ τούλά- χιστον, αν ήμουν παιδαγωγός του, θα- πέρευγα, για καλό και για κακό να του το φορέσουν έτσι δημοσία κ' έπιδει- κτικῶς.

Αι τιμαί όμως που έγιναν εις τους μικρούς Προσκόπους, δια τας πολυτι- μουσ τῶντι ύπηρεσίας των, τον καιρῶν του πολέμου, δέν πιστεύω να βλάψουν κανένα. Διότι έγιναν εις όλους αι ίδιαι. Μ' έν ώραιον έγγραφον η Κυβέρνησις τους εξέφρασε την ευαρέσκειάν της και τους έπήνεσε πολυ. Απερασίθη δε να δοθῆ τώρα, έπίσης εις όλους, από έν μετάλλιον, έν ειδήν βραβείου. Και εις ανώτερα λοιπόν! Και πάντοτε το κα- θήκον!..

Σας αποπέζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Πρό όλίγου είδα εις την όδον Σταδίου τον μικρόν ήρωα. τον όποτον είχαν εις την μέσην οι συμμαθηται του. Τι μικροσκοπικός και χαριτωμένος δε- κανεύς! Φαίνεται όμως φρόνιμον παιδί. Αι τιμαί και τα χάδια δέν θα τον βλάψουν! Φ.

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

(Συνέχεια και τέλος' έδε σελ. 328)

«Αν ο άνεψιός μου έφύλαξε με θρη- σκευτικην εύλαβεια το ένθύμιον του γέρου θεϊου του, ο κύριος Τρόλλας θα του φανερώση, οτι μέσα από τη φόδρα του επανωφοριού υπάρχει ένα έγγραφο, και σύμφωνα μ' αυτό, η περιουσία μου θα άνήκῃ ες τον Παύλο Κοππέλου. Αν όμως ο Παύλος δέν έδέχθηκε, παρημέ- λησεν η έπόλλησε το κληροδότημά του, η περιουσία μου δλόκληρη θα μοιρασθῆ ες της πέντε πτωχότερες οικογένειαις της πόλεως.»

—Τώρα είσαι πλούσιος, μικρέ μου Παύλε, συνεπέρασεν ο συμβολαιογράφος. Δέν έπίταξες το εύτελας δῶρο του θεϊου σου. Έκαμες πολυ καλά. Έλα να ξη- λώσωμε τη φόδρα και να βγάλωμε το έπίσημο έγγραφο.

—Συγγνώμη, έφιθύρισε ο Παύλος. Δέν έχω εδῶ αυτό το επανωφόρι.

—Δέν το έχεις! Που είνε λοιπόν;

—Εδῶ κοντά. Θα πάω να το φέρω. Λάβετε την καλωσύνη να με περιμένετε λιγα λεπτά.

—Ω! τίποτε δέν μάς βιάζει. Μεῦ το φέρνεις αύριο ες το σπίτι μου.

Μολις ο Παύλος είδε τον Τρόλλα να φεύγῃ, ανέπνευσε.

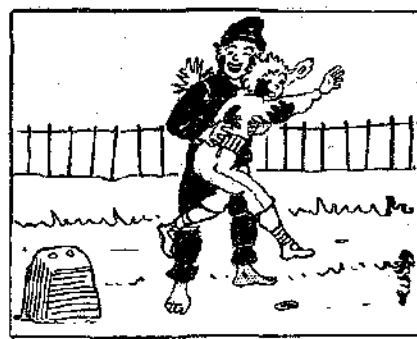
«Αχ! σκέφθηκε. Τι έκαμα ο' δυστυ- χής!»

Την άλλην ήμέρα, από τα ξημερώματα ήταν ες το πόδι. Διέτρεξεν όλους τους δρόμους της πόλεως, για ν' ανακαλύψη το κατάλυμα του μετακράτου. Αλλ' επί πολυ δέν κατώρθων τίποτε. Επί τέλους ες έναν άποκεντρο δρομιακό άκουσε ν' άντηγῆ το πολυθρύλητο:

«Παληά ρούχα, παληά παπούτσια αγοράζω...»

Και αναγνώρισε τη χθεσινή έρρινη φωνή.

ΠΩΣ Ο ΚΑΤΑΣΠΡΟΣ ΜΙΚΕΣ ΕΓΕΙΝΕ ΑΡΑΠΗΣ

Ο μικρός Μικέ, που κοροϊδευέε δλο τόν κόσμο, απολουθούσε μιὰ μέρα ένα καπνοδοχοκαθαριστή με γέλια και με φωνές: « — Έ! Άράπη! Έ! Άράπη!... » Ο καπνοδοχοκαθαριστής γυρίζει και τού λέει: « — Βάζω στρί-

χημα δυό δεκάρες, να γίνης και σύ μαύρος σαν και μένα, χωρί; να γγίξης ούτε τζάκι ούτε κάρβουνο! » « — Μάλιστα, στοίχημα! άπαντά ο Μικέ. Όρίστε, βάζω της δυό μου δεκάρες άπάνω 'ς αυτή την πέτρα... Βάζε και

σύ της δικές σου ». Ο έργατης έβαλε και αυτός δυό δεκάρες, κ' εύθως άρπαξε τόν καλό σας Μικέ και τόν έσφιξε στην άγκαλιά του έργατιδώ. Έπειτα, αφήνω αυτόν κατάμαυρον και κατάπληκτον, έπηρε τά λεπτά και έφυγε γελών.

Όρμησε πρὸς τὴν μεταπράτη.
— Σοῦ πούλησα χθὲς ἓνα ἑπανωφόρι, τοῦ φώναζε.
— Ναι.
— Τί ἀπόγινε; Ἦθελα νὰ τὸ ξαναγοράσω.
— Ἀδύνατον! Τὸ ἐπούλησα 'ς ἓνα κατὰστημα μαλλίνων ἑνδυμάτων 'ς τὴν πλατεία τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς.
— Ἐ τὴν πλατεία τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς;
— Τρέχει ἀμέσως.

Ἐ τὴν πλατεία ἐκεῖνη ὁ Παῦλος μέτρησε πέντε κατὰστημα μαλλίνων ἑνδυμάτων. Μπήκε 'ς τὸ πλησιέστερο. Ἦ τόχη τὸν βοήθησε νὰ βρῆ ἀμέσως τὸ κατὰστημα ποῦ ζητοῦσε. Μία κόρη τὸν ρώτησε τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέφειώς του. Ὁ νέος ἀνέπτυξε δυο μπορούσε καλλιτέρα τὴν αἰτίη του και ἔμαθε ὅτι ὁ κατὰστηματάρχης κύριος Θωμάς Κλήμης, ὁ πατέρας τῆς κόρης, ἦταν ὁ κάτοχος τοῦ πολυτίμου ἑπανωφοριῦ και ὅτι πρὸς τὸ παρὸν τὸ φοροῦσε.

Καὶ ποῦ βρισκεται ὁ πατέρας σας;
— Πῆγε 'ς τὴν ἐκκλησία.
Ὁ Παῦλος ἐτρέξε 'ς τὴν ἐκκλησία. Σὰ λίγο τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ βγαίνει και νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ του. Μὲ τὸ βλέμμα ὁ Παῦλος ἐρεδύνησε δλους τοὺς ἐμίλους. Ἀλλὰ τίποτε.

Ἐαναγύρισε 'ς τὸ κατὰστημα.
— Λοιπὸν δὲν εἶδατε τὸν πατέρα μου; τὸν ρώτησε ἡ κόρη.
— Ὅχι. Ἐπέστρεψε;
— Ἐπέστρεψε. Τοῦ μίλησα γιὰ σά.
Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν βιαστικὸς και δὲν μπορούσε νὰ περιμένῃ, σὰς παρακαλεῖ νὰ περάσετε μετὰ δυὸ ἡμέρες.
— Μετὰ δυὸ ἡμέρες! Λοιπὸν ἐφυγε;
— Ναι! πῆγε γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἔξω στὴν ἐπαυλί του, ὡς δέκα χιλόμετρα ἀπὸ τὴν πόλι.

Ὁ Παῦλος ἀποφάσισε νὰ πᾶχ και ἐκεῖ. Ἐζήτησε πληροφορίας γιὰ τὴν θέσι τῆς ἐπαυλίας και ἐβρέθη ὅτι ἦταν ἐκείνη ἡ ἀκριβοῦσα ἑστία ἧτις εἶχε ἕνα ἄπομακροῦ ἐπιπέδου ἑπίπεδο. Ἐκεῖ ἦταν ἡ ἐπαυλία ἡ ἑστία ἡ ἀκριβοῦσα ἑστία ἧτις εἶχε ἕνα ἄπομακροῦ ἐπιπέδου ἑπίπεδο. Ἐκεῖ ἦταν ἡ ἐπαυλία ἡ ἑστία ἡ ἀκριβοῦσα ἑστία ἧτις εἶχε ἕνα ἄπομακροῦ ἐπιπέδου ἑπίπεδο.

θεσι τῆς ἐπαυλίας και ἐφυγε βιαστικὸς. Τὴν ὥρα ποῦ ξεκίνησε, ἦταν μεσημέρι.
« Ἄν περπατήσω γαλά, σιέφθηκε, θὰ φθάσω σὲ τρεῖς ὥρες και ἔτσι θὰ μπόρῃω νὰ ἐπιστρέψω στὴν πόλι σήμερα.»

Πραγματικῶς, ὅπως ὑπελόγιζε, ἐφθασε στίς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα στὴν ἐπαυλι, ἀλλὰ κατακορασμένος.
Ἀλλῃ ὁμως ἀπογοητευτὺς ἐπερίλενε ἐδῶ τὸν ἐπίδοξο κληρονόμο τοῦ Ἀνδρέα Κορδάχου.

Όταν ὁ ἀγαθὸς Θωμάς Κλήμης ἔμαθε τὸ περιστατικὸ τοῦ Παύλου, τοῦ εἶπε λυπημένως.
« Κορμα, φίλε μου. Αυτό τὸ ἑπανωφόρι δὲν τὸ ἔχω πιά. Ἐνα; πελάτης μου τὸ βρῆκε τοῦ γόστου του και ἐπαίδη κάνει μεγάλες ἀγορὲς ἀπὸ μένα, τοῦ τὸ ἐχάρισα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὀνομάζεται Μιχαήλ Χαγιῖνος και εἶνε μηχανικὸς. Πρὸ ὀλίγου ἐφυγε ἀπὸ ἐδῶ. Ἦρε ἐρικπιος τὸν μεγάλο δρόμο. Πέρισε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωράφια γιὰ συντάματα και ἴσως τὸν προφθάσῃ.»

Ὁ Παῦλος μόλις πρόφθασε νὰ εὐχριστοῦσῃ τὸν κατὰστηματάρχη.
Μετὰ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας κατέβηκε ἕνα ἀπότομο κατήφορο. Καὶ καθὼς ἦσαν ἐξαντλημένους ἀπὸ τὴν κόπυρασι, σκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα, ἐπεσε και κτύπησε τὸ μέτωπό του στὴ μητερὴ ἀκρῃ ἐνὸς βράχου. Ἦ πληγῃ του ἦταν βαρειά και ὁ δυστυχῆς λιποθύησε και κύλιε κάτω ἀπὸ τὸν λόφο.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα μερικὸι ταξειδιδῶται, ποῦ ἐβγαίναν ἀπὸ ἓνα πανδοχεῖο ἐκεῖ κοντά, βρῆκαν τὸν Παῦλο λιποθυμισμένο ἀκόμη.
— Δυστοχημισμένο παιδί! εἶπε ὁ ἕνας. Εἶνε νεκρός.
— Ὅχι, ἀπῆντησε ἕνας ἄλλος, ἐνῶ ἐβαζε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του νέου. Κτυπᾷ... εἶνε ἀκόμη ζωντανός... Πρέπει

νὰ τὸν ζεστανῶμε, νὰ τὸν περιποιηθῶμε. Οἱ ταξειδιδῶται ἐβγαλαν μερικὰ ἐνδύματα τῶν ζεστά, ποῦ τοὺς περισσεῦσαν, τυλίξαν μ' αὐτὰ τὸν πληγωμένο και τὸν μετέφεραν στὸ πανδοχεῖο. Ἐκεῖ τὸν ἐξέπλωσαν, ἀνκίσθητο πάντοτε, 'ς ἓνα κρεβάτι.

Μόνον διαν ἤλθε ὁ γιατρός, ὁ Παῦλος συνῆλθε.
— Ἦοῦ εἶμαι; ρώτησε.
— Μὴ μιλᾷς, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἦ πληγῃ εἶνε σοβαρῃ.
Ἀλλ' ὁ Παῦλος, ποῦ περιέφερε τὸ βλέμμα γύρω του, ἐβγαλε ἐξαφνα μιὰ φωνὴ χαρᾶς και ἐπλήξεως.

Μέσα σὲ ἀνδύματα, ποῦ μὲ τόση γενναιοφροσύνη τοῦ εἶχαν ἀφήσει οἱ ταξειδιδῶται, ἀναγνώρισε και τὸ πράσινο ἑπανωφόρι τοῦ θείου Κορδάχου!
Ὁ Μιχαήλ Χαγιῖνος, ὁ μηχανικὸς, ἦταν ὁ ἀγνωστὸς εὐεργέτης του.

Τὸ κρατοῦσε τὴν τὸ ἑπανωφόρι, τὸ εἶχε δικὸ του.
— Σὴνῃμα, ἔλεγε.
Τὸν νόμισαν κερῖλλο.
Παρὰ τὴν συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ, ἐπέμεινε νὰ σηκωθῇ και ζήτησε ἓνα ἄλογο γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ δυο τὸ δυνατόν γρηγορώτερον στὴν πόλι.

Τὸ βράδυ ὁ Παῦλος βρῆκε στὸ σπίτι του, μαζί με τὴν μητέρη του, τὸν κύριο Γρόλλα.
— Ἐ! ἀπὸ ποῦ ἐρχεται; τοῦ λέει ὁ συμβολαιογράφος. Ἀ! νὰ τὸ ἑπανωφόρι! Παρουσιάζεις τὸ κληροδοτικὸ σου στὴν ὀρισμένη προθεσμια. Εἶσαι ὁ γενικὸς κληρονόμος και ὁ διάδοχος τοῦ θείου σου. Χαιρετῶ λοιπὸν τὸν κύριον Παῦλον Καππέλου, τὸν νέον μου πελάτην!

Καὶ ἔτσι ἡ ἱστορία τοῦ προκίνου ἑπανωφορίου τοῦ ἰδιότροπου Ἀνδρέα Κορδάχου ἐτελειώσε ἱκανοποιητικὰ γιὰ τὸν Παῦλο.
(René Mignel)

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὀμηρικῆς «Βατραχομομαχίας». Συνέχεια και τέλος, ἴδε σελ. 329)

Μὰ κάποιοι Κλεφτομεριδάς βρέθηκε 'ς τὰ ποντικά Ἄπ' ἔλους πὸ παλληκαράς, γυῖσε τοῦ Ψυμοκαρτέρη, Τὸ γυῖο του μόνος του ἔστειλε 'ς τὴ μάχη τὴν ἀντρίκια Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος στάθηκε 'ς τῆς λίμνης τὸ ἐαγέρι Και κόμπαζε και φώναζε πὸς ἔλους τοὺς βατράχους. Ὁὲ νὰ τοὺς πιάσῃ ἀιχμάλωτους ἀπὸῦ ἀπὸ τοὺς βράχους. Κ' οἱ βάτραχοι ὄν τάκουσαν, 'ς τὴ λίμνη τρέσαν οὐλο. Μὰ κείνος δὲν τὸ κούναγε, φύλαγε παραούλι. Και βέβια θὰ τοὺς ἐπιανεν ἂν δὲν τὸν μυρίζταν Ὁ Ζεὺς, και τὰ βατράχια τὸν σάν Πλάστῃς δὲ λυπόταν Και τέτοια μονολόγησε κουνῶντας τὸ κεφάλι: Ὁ! ἄλλοι και τρισαλλοῖμονο! δουλειὰ πολὺ μεγάλη Ἠλέπων τὰ μάτια μου, σταλιά δὲν ἀγοικῶ τὸν τρόπο Πσο τοὺς βατράχους ἐπίασε και πῆραν μαῦρο δρόμο. Ἄς στείλωμε ἔμωσ γλήγορα τὴν Ἀθηνᾶ ἢ τὸν Ἄρη Τοὺς ποντικούς νὰ διώδουνε, και 'ς τοὺς βατράχους χέρη Νὰ δώσουν 'ς τοὺς κακόμοιρους — Ἄχ! ἀσπλαγχῆ τους [Μοῖρα!]

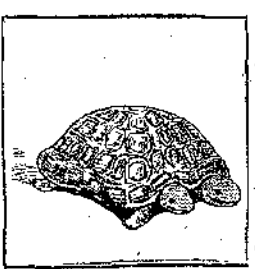
Ἐτο' εἶπε και τἀπῆντησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ἥρα: «Τὸν Ἄρη ἢ και τὴν Ἀθηνᾶ κι' ἂν στείλωμε μονάχους Δὲ φτάνουν νὰ γλυτώσουνε τοὺς ἔρμιους τοὺς βατράχους, Ἄμα δὲν πάμε ὅλοι μαζί, βοήθεια νὰ τοὺς δώσωμε, Γιατί ἔτσι θὰ μπόρῃωμε μονάχα νὰ τοὺς σώσωμε! Μὰ γιὰ φοβέρα στὴν ἀρχὴ ἀστροπελέκι ρίχ' τους Και τὴν ψιλλῃ σου θέλωσι μ'αὐτὸ τὸν τρόπο δειχ' τους.» Ἐτο' εἶπε κι' ὁ Ζεὺς ἄρχισε νάστραφτῃ, νὰ βροντᾷ Κι' ἀστροπελέκια ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα νὰ πετᾷ Κι' ὄλος τραντάζεται ὁ Ὀλυμπος και δῶδε-κεῖθε πάει Σάν τὸ κορμί τῆς καλαμιάς, ἀγέρι ὄταν φυσᾷ Κι' οἱ βάτραχοι ἀπ' τὸ φόβο τους τρέσανε νὰ κρυφτοῦνε.

Μὰ οἱ ποντικοὶ δὲν τόλεγαν νὰ φύγουν πρὶν νὰ ἴδουνε Τῶν βατραχῶδων τὴ γενιά ἐξψυχισμένη, ψόφια (Φαίνεται θάθελαν κι' αὐτοὶ νὰ πᾶνε μὲς' στή... Σόφια) Μὰ θυμωσε πᾶ τότε ὁ Ζεὺς μ'αὐτὴ τους τὴν ἀνάδεια Ἄχ! αἱ Δυνάμεις πάντοτε θὰ μᾶς χαλοῦν τὰ σχέδια! Κ' ἔστειλε χίλια-δυὸ θεριά νὰ φᾶνε τὰ ποντικά, ... Και βγῆκαν τότε Ἐαφνικά 'πὸ μὲς' ἀπὸ τὰ φύκια Λιθαροπλάτηδες, στραβοί, στραβοποδοκαριασμένοι, Γκαβοί, ψαλιδοδόνητες, ἔστομοι, κοκκαλένιοι, Ἄλλοῖθωροι, ἀπλοχέρηδες, γυαλιστεροὶ στίς πλάτες, Κουτσοί, καβουκοτόμαροι, χταπόδες, ἀκαμάτες, Καμπούρηδες, Ἐεκάρφωτοι... καβούρια μ' ἄλλα λόγια. Αὐτὰ λοιπὸν ἀφήσανε τῆς θάλασσας τὰ ὑπόγεια Και μὲ τ' ἀγριοδόνητα τους ποῦ κόβαν σὰ μαχαίρια Δαγκῶνανε τοὺς ποντικούς, κόβοντας πόδια, χέρια, Κεφάλια, μύτες, δάχτυλα κι' ἔτι εὐρισκαν μπροστὰ τους. Μὰ κείνα δὲ φοβήθηκαν—δὲ βλέπαν δὰ και γάτους!— Και τὰ κοντάρια σῆκωσαν μὲ φόρα και μὲ φούρια Και νὰ χτυποῦν ἀρχίλωναν στίς πλάτες τὰ καβούρια, Μὰ στόμωσαν στίς πλάτες των τὰ μυτέρη κοντάρια Και δὶχως ὄπλα μείνανε τάντρετα τὰ παλληκαρία, Κι' ἀπ' τίς καβουροδαγκωνιές φοβήθηκαν ἐκεῖνες Και τὰ κοντάρια πέταξαν και τρέσαν στίς... κουζίνες. Και ὁ Ἥλιος ἐβασίλευε. Και τέλειωσεν ἡ μάχη Και σὲ μιὰ μέρα μοναχὰ τὴν πάθαν οἱ βάτραχοι.

Ἄχ! πόσο μοιάζει ὁ πόλεμος αὐτὸς μὲ τὸ δικὸ μας Ἀλλὰ... παρντὸν ποῦ ὀνόμασα ποντικά τὸ στρατὸ μας! I. X. ΧΕΛΜΗΣ

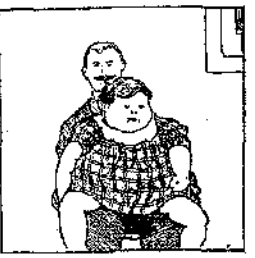
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Χελώνη τερατώδης

Εἰς τὸ Κᾶν (Caen) τῆς Γαλλίας, ἐνὸς κυνηγὸς συνέλαβε και πρέφει μ' ἄν τερατώδη χελώνην. Τὸ περιεργὸν αὐτὸ ὁ στραχιδέρμων ἔχει δύο κεφάλια, και ὄμω; ζῇ και εἶνε ὑγιέστατον.

Κ' ἓνα νήπιον τερατώδες

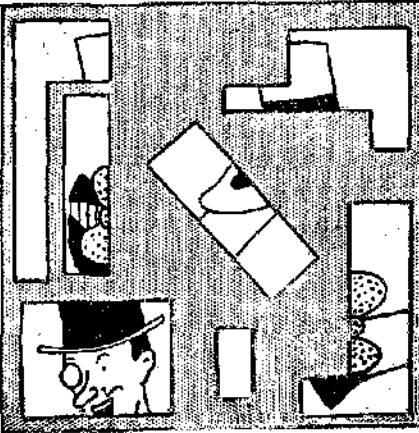

Ὁ κ. Πῶλ Μπρές, ἀπόγονος γαλλικῆς οἰκογενείας, κατοικῶν εἰς τὸ Ὄντᾶριο τοῦ Καναδά, ἔχει υἱόν, διετῆ σήμερον, ὁ ὀπίσως ζυγὶς

ζῇ 127 ἀγγλικᾶς λίβρας! Ἰδού και ἡ εἰκὼν τοῦ τερατώδους αὐτοῦ νηπίου ἀπὸ νεωτάτην φωτογραφίαν.

Ἑβδομαδιαιοὶ Διαγωνισμοὶ

α') Συναρμολόγησις εἰκόνος

Νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ἑπτὰ αὐτὰ τεμάχια ὥστε νάποτελεσθῇ ἡ γελοιογραφία ἐνὸς κυρίου μὲ ψηλὸ καπέλλο.

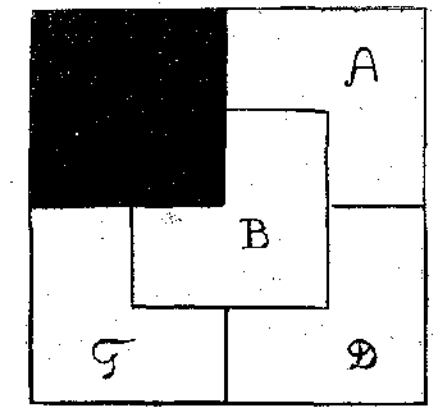
β') Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐνδοουσιῶδους Κυριακοπούλας Σ . . Γ . . Ν . . Δ . . Υ Νὰ συμπληρωθῇ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή.

γ') Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου main se cinq ne les pas la ressemblent doigts de. Νὰ μετρηθοῦν καταλλήλως αἱ δέκα αὐταὶ λέξεις, ὥστε νὰ σχηματίσων μίαν γαλλικὴν προομιάν.

Δύσεις τοῦ 40ου φύλλου

α') Ἰδού πᾶς δὰ διαιρεθῇ τὸ οἰκόπεδον.—δ') Κνήμη, κερκίς, περόνη, μετωπικόν, ἐπιγονατίς.—γ') Ἄ la guerre comme à la guerre.

ΠΩΣ Ο ΚΑΤΑΣΠΡΟΣ ΜΙΚΕΣ ΕΓΕΙΝΕ ΑΡΑΠΗΣ

«Ο μικρός Μικέ, που κοιτάζει όλο τον κόσμο, ακολουθούσε μία μέρα ένα καπνοδοχοκαθαριστή με γέλια και με φωνές: «— Έ! Αράπη! Έ! Αράπη!...» Ο καπνοδοχοκαθαριστής γυρίζει και του λέει: «— Βάξω στοί-

χημα δύο δεκάρες, να γίνης και σύ μαδρος σαν και μένα, χωρίς να γγίης ούτε τζάκι ούτε κάρβουνο! — «Μάλιστα, στοίχημα! απαντά ο Μικέ. Ορίστε, βάζω της δυό μου δεκάρες πάνω 'ς αυτή την πέτρα. Βάλε και

σύ της δικές σου». Ο εργάτης έβαλε και αυτός δυό δεκάρες, κ' εϋθύς άρπαξε τον καλό σας Μικέ και τον έφερε στην αγορά του έγκαρδίου. Έπειτα, αφήνον αυτόν κατόμαυρον και κτάπληκτον, έπηρε τα λεπτά και έφυγε γελών.

«Ωρμησε προς τον μεταπράτη. — Σου πούλησα χθές ένα επανωφόρι, του φώναζε. — Να! — Τι απόγινε; Ήθελα να το ξαναγοράσω. — Άδύνατον! Το έπουλησα 'ς ένα κατάστημα μαλλίνων. ένδυμάτων 'ς την πλατεία της Μεγάλης Αγοράς. — Σ' την πλατεία της Μεγάλης Αγοράς; Τρέχει άμέσως. — Σ' την πλατεία εκείνη ο Παύλος μέ-

θόσι της επαύλους και έφυγα βιαστικός. Την ώρα που ξεκίνησε, ήταν μεσημέρι. «Αν περπατήσω καλά, σκέφτηκε, θά φθάσω σε τρεις ώρες και έτσι θά μπορούσα να επιστρέψω στην πόλι σήμερα.»

Πραγματικώς, έκως υπελόγιζε, έφθασε στις τρεις το απόγευμα στην έπαυλι, αλλά κατακουρασμένος. Άλλη όμως απογοήτευσις έπερίελανε εδω τον έπιδοξο κληρονόμο του Άνδρέα Κορδάχου.

«Όταν ο άγιος Θωμάς Κλήμης έμαθε το περιστατικό του Πάυλου, του είπε λυπημένος. «Κρίμα, φίλε μου. Αυτό το επανωφόρι δεν το έχω πιά. Ένας πελάτης μου το βρήκε του γούστου του και έπειδή κάνει μεγάλες αγορές από μένα, του το έχριτα. Ο άνθρωπος αυτός ονομάζεται Μιχαήλ Χαγίνος και είναι μηχανικός. Πρό όλίγου έφυγε από εδω. Πήρε έφιππος τον μεγάλο δρόμο. Πέρισε ανάμεσα από τα χωράφια για συντομότερα και ίσως τον προπιάσας.»

«Ο Παύλος μόλις προέβησε να εύχρησταίη τον καταστηματούχην. Μετά είκοσι λεπτά της ώρας κατέβηκε έναν απότομο καθήρορο. Και καθώς ήταν εξαντλημένος από την κόπωση, σκόνταψε σε μία πέτρα, έπεσε και κτύπησε το μέτωπό του στη μητερή άκρη ενός βράχου. Η πληγή του ήταν βαρεια και ο δυστυχής λιποθύμησε και κύλισε κάτω από τον λόφο.»

«Έπειτα από μία ώρα μερικοί ταξειδιώται, που έβγαζαν από ένα πανδοχείο εκεί κοντά, βρήκαν τον Παύλο λιποθυμισμένο άκωχη. — Δυστυχισμένο παιδί! είπε ο ένας. Είναι νεκρός. — Όχι, απήντησε ένας άλλος, ένφ έβαζε το χέρι του στην καρδιά του νέου. Κτυπά...είνε άκωχη ζωντανός...Πρέπει

να τον ζεστάνωμε, να τον περιποιηθούμε. Οι ταξειδιώται έβγαλαν μερικά ένδυματά των ζεστά, που τους περισσεύαν, τάλιξαν μ' αυτά τον πληγωμένο και τον μετέφεραν στο πανδοχείο. Έκει τον ξάπλωσαν, ανίσιοητο πάντοτε, 'ς ένα κρεβάτι. Μόνον όταν ήλθε ο γιατρός, ο Παύλος συνήλθε. — Που είμαι; ρώτησε. — Μή μιλάς, του είπε ο γιατρός. Η πληγή είναι σοβαρή. Άλλ' ο Παύλος, που περιέφερε το βλέμμα γύρω του, έβγαλε έξαφνα μία φωνή χαράς και εκπλήξεως. Μέσα στα ένδύματα, που με τόσο γενναιοφροσύνη του είχα αφήσει οι ταξειδιώται, αναγνώρισε και το πράσινο επανωφόρι του θείου Κορδάχου! Ο Μιχαήλ Χαγίνος, ο μηχανικός, ήταν ο άγνωστος ευργέτης του. Το κρατούσε τώρα το επανωφόρι, το είχε δικό του. — Σώθηκα, έλεγε. Τον νόμισαν τριλλό. Πρά τήν συμβουλή του γιατρού, επέμεινε να σηκωθεί και ζήτησε ένα άλογο για να επιστρέψη στο τό δυνατόν γρηγορώτερα στην πόλι. Το βράδυ ο Παύλος βρήκε στο σπίτι του, μαζί με την μητέρα του, τον κύριο Τρόλλα. — Έ! από που έρχεται; του λέει ο συμβολαιογράφος. Ά! να το επανωφόρι! Παραυιάζεις το κληροδότημά σου στην άρισμένη προέσημα. Είσαι ο γενικός κληρονόμος και ο διάδοχος του θείου σου. Χαιρετώ λοιπόν τον κύριον Παύλον Καπέλου, τον νέον μου πελάτη! Και έτσι ή ιστορία του προκίνου επανωφορίου του ιδιότροπου Άνδρέα Κορδάχου έτελείωσε ίκανοποιητικά για τον Παύλο. (René Mignel)

«Ο Παύλος άποφάσισε να πάη και εκεί. Έξήτησε πληροφορίας για τη

«Ο Παύλος έτρεξε 'ς την εκκλησία. Σε λίγο το πλήθος άρχισε να βγαίνει και να περνά από μπροστά του. Με το βλέμμα ο Παύλος έρεΐνησε όλους τους έμίλους. Άλλά τίποτε. Ξαναγύρισε 'ς το κατάστημα. — Λοιπόν δεν είδατε τον πατέρα μου; τον ρώτησε η κόρη. — Όχι. Έπίστρεψε; — Έπίστρεψε. Του μίλησα για σά;. Άλλά επειδή ήταν βιαστικός και δεν μπορούσε να περιμένη, σάς παρακαλεί να περάσατε μετά δυό ημέρες. — Μετά δυό ημέρες! Λοιπόν έφυγε; — Ναι! πήγε για μία ύπόθεσι έξω στην έπαυλι του, ως δέκα χιλιόμετρα από την πόλι. Ο Παύλος άποφάσισε να πάη και

έκει. Έξήτησε πληροφορίας για τη

«Ο Παύλος άποφάσισε να πάη και

έκει. Έξήτησε πληροφορίας για τη

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις της όμηρικης «Βατραχομονομαχίας». Συνέχεια και τέλος, 'Ιδε σελ. 329)

Μά κάποιος Κλεφτομεριδάς βρέθηκε 'ς τὰ ποντικά 'Απ' άλλους πιο παλληκαράς, γυιός του Ψωμοκαρτέρη, Τό γυιό του μόνος του έστειλε 'ς τή μάχη τήν άντρίκια Κι' αυτός ο ίδιος στάθηκε 'ς τής λίμνης τό ξαγέρι Και κόμπαζε και φώναζε πως άλλους τους βατράχους Θε' να τους πιάση αιχμάλωτους απόδω από τους βράχους. Κ' οι βάτραχοι σαν τέκουσαν, 'ς τή λίμνη τρέζαν ούλοι, Μά κεινος δεν τό κούναγε, φύλαγε καραούλι, Και βέβαια θά τους έπιανεν αν δεν τον μυρίζοταν 'Ο Ζεύς, και τὰ βατράχια του σαν Πλάστης δε λυπόταν Και τέτοια μονολόγησε κουνώντας τό κεφάλι: 'Ό! άλλοι και τρισαλλοίμονο! δουλειά πολύ μεγάλη Βλέπουν τὰ μάτια μου, σταλιά δεν άγροικώ τον τρόπο Που τους βατράχους έπιασε και πήραν μαυρο δρόμο. 'Ας στείλωμε θυμας γλήγορα τήν Άθηνά ή τόν Άρη Τους ποντικούς να διώξουνε, και 'ς τους βατράχους χόρη Να δώσουν 'ς τους κακόμοιρους — Άχ! άσπλαγγνή τους [Μοίρα!]

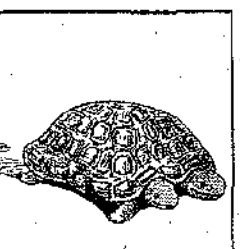
Μά οι ποντικοί δεν πάλεγαν να φύγουν πριν να έδουνε Τών βατραγάδων τή γενιά έσφυγισμένη, ψόφια (Φαίνεται θάθελαν κι' αυτοί να πάνε μέσ' στή... Σόφια) Μά θύμωσε πιά τότε ο Ζεύς μ' αυτή τους τήν άναίδεια ('Αχ! οι Δυνάμεις πάντοτε θά μας χαλούν τὰ σχέδια!) Κ' έστειλε χλια-δυο θεριά να φάνε τὰ ποντικά. ... Και βγήκαν τότε έσφινικά 'πό μέσ' από τὰ φύκια Λιθαροπλάτηδες, στραβοί, στραβοποδριασμένοι, Γκαβοί, ψαλιδοδόντηδες, δίστομοι, κοκκαλένιοι, Άλλοίθωροι, άπλοχέρηδες, γυαλιστεροί στις πλάτες, Κουτσοί, καβουκοτόμαροι, χταπόδες, άκαμάτες, Καμπούρηδες, ξεκάρφωτοι... καβούρια μ' άλλα λόγια. Αυτά λοιπόν αφήσανε τής θάλασσας τὰ ύπόγεια Και με τ' άγριοδόντια τους που κόβαν σά μαχαίρια Δαγκώνανε τους ποντικούς, κόβοντας πόδια, χέρια, Κεφάλια, μύτες, δάχτυλα κι' ότι εύρισκαν μπροστά τους. Μά κείνα δε φοβήθηκαν—δε βλέπαν δά και γάτους!— Και τὰ κοντάρια σήκωσαν με φόρα και με φύρια Και να χτυπούν άρχίνησαν στις πλάτες τὰ καβούρια, Μά στόμωσαν στις πλάτες των τὰ μυτερά κοντάρια Και δίχως όπλα μέινανε τάντρεϊα τὰ παλληκαριά, Κι' άπ' τις καβουροδαγκωνίες φοβήθηκαν εκείνες Και τὰ κοντάρια πέταξαν και τρέζαν στίς... κουζίνες. Και ο Ήλιος έβασίλευσε. Και τελειωσεν ή μάχη Και σε μία μέρα μοναχά τήν πάθαν οι βατράχοι. *

«Έτο' είπε και τάπηνησε μ' αυτά τὰ λόγια ή Ήρα: «Τόν Άρη ή και τήν Άθηνά κι' αν στείλωμε μονάχους Δε φτάνουν να γλυτώσουνε τους έρμιους τους βατράχους, Άμα δεν πάμε όλοι μαζί, βοήθεια να τους δώσωμε, Γιατί έτσι θά μπορούσαμε μονάχα να τους σώσωμε! Μά για φοβέρα στην άρχή άστροπελέκι ρίχ' τους Και τήν Ψηλή σου θέλγησι μ' αυτό τον τρόπο δείχ' τους.» 'Έτο' είπε κι' ο Ζεύς άρχισε ναστράφτη, να βροντά Κι' άστροπελέκια άπ' τούρανοϋ τό δώμα να πετά: Κι' όλος τραντάζεται ο Όλυμπος και δάθε-κέϊθε πάει Σαν τό κορμί τής καλαμιάς, άγέρι όταν φυσάη Κι' οι βάτραχοι άπ' τό φόβο τους τρέζανε να κρυφτούνε.

«Άχ! πόσο μοιάζει ο πόλεμος αυτός με το δικό μας Άλλά... παρντόν που ώνόμασα ποντικά το στρατό μας! Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Χελώνη τερατώδης

Είς τό Καν (Caen) τής Γαλλίας, ένας κυνηγός συνέλαβε και τρέφει μ'αν τερατώδη χελώνην. Το περσιεργον αυτό ο στρατιώδερμον έχει δύο κεφαλάς, και όμω; ζή και είναι υγιέστατον.

Κ' ένα νήπιον τερατώδες

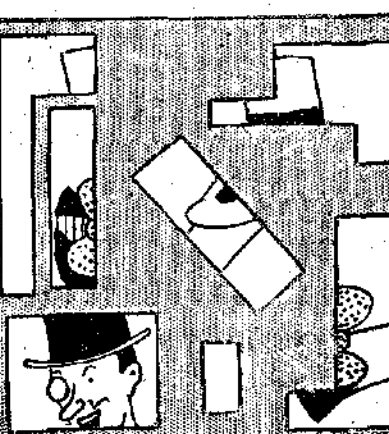

Ο κ. Πάλλ Μπρές, απόγονος γαλλικής οικογενείας, κατοικών εις τό Όντάριο του Καναδά, έχει υιόν, διετή σήμερα, ο όστις ζυγί-

ζει 127 άγγλικάς λίβρας! Ίδού και ή εικών του τερατώδους αυτού νηπίου από νεωτάτην φωτογραφίαν.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) **Συναρμολόγησις εικόνας**

Να συναρμολόγηθον τὰ έπτά αυτά τεμάχια ώστε ναποτελειωθή ή γελοιογραφία ενός κυρίου με ψηλό καπέλλο.

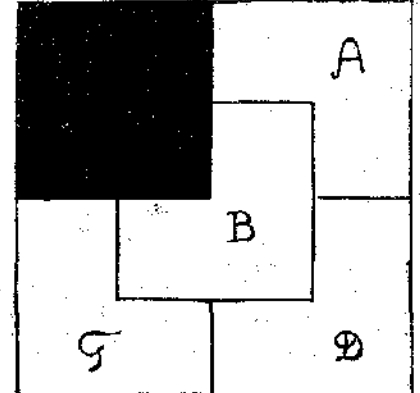
β) **Έφθαρμένη Έπιγραφή**

Έστέλη υπό της Ένθουσιώδους Κυριοκοπούλας Σ . . Υ . . Ν . . Δ . Υ Να συμπληρωθή αυτή ή έπιγραφή.

γ.) **Διά τους γαλλομαθεύς**

Έστέλη υπό του Μέλλοντος Έσφυγέτου main se cinq ne les pas la ressemblent doigts de. Να μετατεθούν καταλλήλως οι δέκα αυτάι λέξει; ώστε να σχηματίσουν μίαν γαλλικήν προομίαν.

Δύσεις του 40ου φύλλου

α') Ίδού πως θά διαιρεθή τό οικόπεδον.—β') Κνήμη, κερκίς, παρόνη, μετωπικόν, έπιγονατίς.—γ') A la guerre comme a la guerre.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑΣ

Ήτο κατά τὸ 1809. Ὁ Γκαίτε, ὁ μέγιστος τῶν γερμανῶν ποιητῶν, εἶχε περιπλανηθῆ ἐντός τοῦ Μαύρου Δάσους...

Ἄφνης ἀντήχησε μία φωνή: «Οἱ Γάλλοι, οἱ Γάλλοι!» Ἡ νεάνις ὡς τρολλή ὄρμησεν ἐξω...

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀκριβῶς, διαρηγγύοντας τὰς θάλασσ τῶν παραθύρων καὶ τὰς θύρας...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔχαιρέτισε διὰ τῆς σπῆτης ἐνφ' ὀφθαλμοῦν διέταξε: «Παρουσιαστὰ ἄρα!» Ἀπαθῆς ὁ Γκαίτε ἐξηκολούθησε...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔχαιρέτισε διὰ τῆς σπῆτης ἐνφ' ὀφθαλμοῦν διέταξε: «Παρουσιαστὰ ἄρα!» Ἀπαθῆς ὁ Γκαίτε ἐξηκολούθησε...

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

Τὰ τηλεβόλα ἐκτελοῦν τὴν θαυμασιάν ἐργασίαν των. Ὁ Ἑλληνοβουλγαρικὸς πόλεμος ἐκρηκθῆκε...

Τέλος, μετὰ τὸν θρίαμβον τῶν ὀπλων μας καὶ τὴν ταπεινότητα τοῦ ἀσπίνδου τῆς Πατρίδος...

Μὲ ὁποῖον ἐνδύμωχον χαρὰν οἱ γενναῖοι στρατιῶται ἐπιστρέφουν εἰς τὰς δόξιας των...

καὶ τοὺς θριάμβους του, καὶ ἀσθήματα ἀνέκφραστα πλημμυροῦσαι τὴν ἀποσκηρυνθείσαν καρδίαν του.

ΠΑΡΤΕ ΜΕ!

Ἀμαδρυάδες τῶν δασῶν, αἰθέρειες, παιχνιδιάρεις, γιὰ λίγο πάρτε μία ψυχὴ χλωμὴ ἀπὸ τὴν...

Ὡ! πᾶρτέ τὴν στὰ δόση σας τὰ ἠσκιόμαγα...

Στῶν σκοτεινῶν τῶν ἀντρων σας τὰ μυστικὰ τὰ βύθη, Νὰ θάψῃ τ' ἀλησμόνητα ὄνειράτα, ἀϊμένια...

Ἡ νύφες παιὰ δὲν ἔχουνε χρυσοχρῶδες κιθάρες, Ἄλλοίμονο, ἐσβύσανε ἢ θεῖες ἁρμονίες...

Τ' ἀηδῶνι συνοδεύουσε καὶ ψέλνουν νοσταλγίαις!

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΗΡΩΑ

Δὲν τοῦ ταιριάζουσι φύλλα ἰθῆας. Κυπαρισσοῦ κλωνάρια...

Ταῖριάζει δάφνη καὶ μυρτιά Σὰ τέτοια παλληγκάρια.

Ὅποιος πεθαίνει στὴ φωτιὰ τῆς μάχης, δὲν πεθαίνει! Ἐκεῖνος ὀλοζάντανος...

Τὸ χῶμα ποῦ τὸν δέχτηκε ἔβη μυρτιές γεμάτο...

Θὰ φέρνῃ τὸ χαμόγελο, Θὰ φέρνῃ τὴν γλυκὰδα, Πούγε σ'τὰ χεῖλῃ τῆ στιγμῇ...

Κ' εἶχε γι' αὐτὴν ἕνα παλμὸ Στὰ στήθῃ του κρυμμένο... Μὴν κλαίτε, μανουλά Του, μὴν κλαίτε...

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

ἨΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΑΡΑΒῶΝ ΙΕΡΕῶΝ

Ἐπὶ πλακός, εἰς τὰ ἑρείκια τῆς Παρσοπέλεως εὐρεθείσης, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

Table with 3 columns: λέγεις, γινώσκεις, ὁ λέγων. It contains various sayings in Arabic script.

Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται ὡς ἐξῆς: Ἀρχίσεις ἐκ τοῦ «Μή» λαμβάνων κατόπιν τὴν πρώτην λέξιν...

- 1. Μὴ λέγεις πᾶν ὅ,τι γινώσκεις, διότι ὁ λέγων πᾶν ὅ,τι γινώσκει, συχνάκις λέγει ὅ,τι δὲν πρέπει.

Ἄθηναι, 38 ὁδὸς Ἐδριμίδου τὴν 11ην Σεπτεμβρίου 1913.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ πρῶτον ὅλα τὰ δέδελφα λέγουσι τὰ ὄνειρά των.

— Ἀμὴ σὺ, τί εἶδες, Ἀνδρέα μου; — Καὶ πῶς νὰ ἴδῃ ὄνειρο, ποῦ εἶχα τὴν κουνουπιέρα μου;

Ἐστίασεν ἀπὸ τῆς Ἀντισμένης Βαρβακίας

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

ΣΤΗ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΗΦΥΡῶΝ

Τώρα πιά ἀσάλευτα καὶ σιωπηλά, Καμμά δὲν φέρνετε τρομάρα, φρίκη, Δὲν ἀντικρύζει σας κανεὶς δελά...

Ἐκλήρα κι' ἀχόρταγα, μαῦρα θεριά, Κοιμάστε ἀτάραχα, κοιμάστε ὡς πέρα, Ἄλχος στενάγματα λύσσας βαρεία...

Βαθειές, ὀρθάνοιχτες τρύπες κενές, Τὰ νεκρωμένα σας στόματα χαινούν, Σβυστὴ ἢ θανάσιμη φλόγα...

Ἔτρεμε στ' ἄγριο σας μοῦγγρισμα ἢ γῆ, Τὰ οὐράνια θόλωνε καιπὺ μαυρίλα, Κι' ἦταν τὸ μοῦγγρισμα κατάρρα...

Βογγούσε ὁ ἀντίλαλος ἀπ' τὰ βουνα Κι' οἱ μανιασμένοι σας θέριευαν κρότοι, Γιγάντιοι, ἀπέραντοι, Κι' ἀντίκρυνά...

Καὶ τώρα, στέκεστε βουβά, νεκρά, Σὴν νὰ προσμένετε τὴν καταδίκη Γιὰ ὅσα γεννήσατε δάκρυα πικρά...

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΚΑΤΑ λάθος, Ἑλληνικῶν Ἰδεῶδες, παρελήθη ἡ ὑπογραφή μου ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν...

Ὁδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοθεῖται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνανοθεύμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1913...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουσι: τὸ Ἀποκρίθην Ἰδεῶδες (Ο) μὲ Σανθὴν Μοῦρα...

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Σαργιάνην (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 35ον) Ἐλαφροπαλιάνην...

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

Ὁ Τότης, πρὶν ἐκκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖο βουλέναι τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ βαμβάκι...

Ὁ Φάων ἀπαντᾷ εἰς τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, οὗ δὲν ἔχει δίκιον νὰ υποστηρίξῃ...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

στὰ, καὶ δύο-δύο μαζί, καὶ τριῶν, ἀναλόγως τῆς προθεσμίας ποῦ δίδεται καθά φοράν...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκριζόμενον διὰ τὸ 1913 συνδρομητῶν ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοθεῖται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνανοθεύμενα ἰσχύουν...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουσι: τὸ Ἀποκρίθην Ἰδεῶδες (Ο) μὲ Σανθὴν Μοῦρα...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροκτόνος—καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλά νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλοῖόν του...

450. Δημιώδες Δένγμα.

Τὰ νιάτα μου είνε πράσινα.
Μαύρα τὰ γηρατιά μου.
Χαροποιά ἡ θλίψη μου.
Τροφή τὰ δάκρυά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐθνετίας Γ. Γιαννοπού

451. Γωνία.

+ * * * * = Θείον δῶρον.
* + * * * = Ἀρχ. δημαγωγός.
* * * * * = Γενάρης.
* + * * * = Δὲν παίρνει ἀπουσία.
+ * * * * = Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνοσ

452. Ἐπιγραφή.

Ε
Υ Ε Λ
Ι Σ Α Β Ι
Α Κ Ι Ε Ρ
Ι Α Ι
Δ

Νὰ καὶ μιὰ Ἐπιγραφή.
Πῶς μπορεῖ νὰ διχθεθῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

453. Μαγική Εἰκών ἀνευ εἰκόνας.

— Μαίρη! μήτε ράπτεις πάλι σήμερα,
μήτε τίποτε. Καὶ ὅμως σοῦ εἶπε νὰ τὸ τε-
λειώσης.

— Ποίος μοῦ τὸ εἶπε;
— Ἐκεῖνὸ ποῦ τοῦ λέγω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

454. Ποιίλη Ἀεροστιχίς.

Νὰ εὐρεθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν, τὰ
ὁποῖα, τὸ πρῶτον μὲ τὸ πρῶ ὄν του γράμμα,
τὸ δεύτερον μὲ τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον μὲ τὸ
τρίτον, καὶ οὕτω καθέτης, νάποτελοῦν Κρά-
τος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνασταίου Μπαλατιζιώλου

455. Ἑλληνοσύμφωνον

ω - υ υ ο ι - η - ε ι ε α

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Κ. Ζαφειροπούλου

456. Γεῖφος

πάσσο ὄς ὄς οὐ οὐ οὐ
γῆς ὄς ὄς οὐ οὐ οὐ
 ὄς ὄς οὐ οὐ οὐ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πότου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Δοκίμων τῶν φύλλων 26-27

273. Ἦτανα (υ, ἔνα.)—274. Παῦλος—αὐ-
λός.—275. Ἦ ἔξεια.—276. Ὅσα.

277. Η Σ Α Ι Α Σ 278. Φίλει τοὺς μισοῦν-
τας. (Ἦ ἀνάγνωσις
κατὰ ζεύγη, εἴ ἀριστε-
ρῶν καὶ δεξιῶν ἑναλ-
λάξ.)—279. Τὰ Γιάν-
νινα (ΓΙΑΝΝΗΝΑ.)
—280. ΒΟΛΟΣ (ἔμ-
βων, ἌτρΟκος. Ἑλλάς, ΜεσολΟγγιον, Θά-
Σος.)—281. Ὅν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει.—
282. Εἰ εἶοι θεοί, εἶοι βωμοί. (εἰς εἶθε - εἰ
εἰς ἔθω - με).

283. Μυσία (μῦς, ἴα.)—284. Ὅσα (ὄς,
σά.)—285. Κώμη—κόμη.—286. Σέρβια—Σερβία.

287. Μ Π Α Σ 288. Π Α Σ
ΕΙΣ Α Λ Α Σ
ΕΛΛΑΣ Σ Α Ο Υ Δ
ΜΙΔΑΝΟΝ ΣΥΚΟΝ
ΣΑΝΙΣ Λ Ο Υ Ω
ΣΟΣ Ν Ω Ε
Ν

289—293. Διὰ τοῦ Ο:

θρόνος, φόνος, σαρβός,

φόνος, φόνος.—294. ΕΛΑΤΗ - ΛΕΡΟΣ -
ΛΙΤΝΑ (ἙΛΑφος, ΛΕΙριον, ἌΡΤεις,
ΤΟΝόριος, ἙΣΑίαι.)—295. Ὑπόμεινε
ἐν δυστυχίας (ὕπο μὲ. ναὶ ἐν δεῖ - στήχει ἐς).
—296. Πάταξον μὲν, ἀκούσον δέ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσιν ἀρίταν μὲρω-
σιν εἰς τὰ τέκνα των, ἀνευ διατηρήσεως τῆς
ὕγιαις αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν
εἰς ἐκδόνησιν σχολείων πρὶν ἢ ἐπικοινηθῶσι
τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, ἐναντί
τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΣΘ
τὸ ὁποῖον κατηρησθή ἐπίτηδες διὰ τὰ μικρὰ
παιδιά ἡλικίας 5—13 ἐτῶν ἀμφότερων τῶν
φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξωχον, αἰθουσαι εὐσταί μεση-
μεριναί, κήποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα ὑ-
πόσταγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ
κρήναι, Lowri Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστά-
σεις παιδιῶν, σχολικαὶ ἐπιπλοαὶς πολυτελεῖς,
προσωπικὸν ἐκλεκτόν, ἐπίδωξις ἐνδελεχῆς,
λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν
οἰκοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γενεῖ θαυμάσιον,
καθιστῶσι τὸ Β' Τμήμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς
Σχολῆς ἐν ἔξωχῶν Ἑβρετικῶν Σχολείων, τὸ
ὁποῖον συνεχένετροις τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων
καιναικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑ ἌΓΓΕΛΙΑ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 συγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτά 5
μόνον μὲ πηχέα στοιχεία τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαία τὰ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρας 16
λέξεις, δηλαδή καὶ ἀλλοτρίωται κἰν 15 πληροῦ-
νται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ὅ-
στις καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἡ παρὰ ἢ
ἀπλά στοιχεία τῶν 8 συγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς εἴ
λέξεις ἀπλά.—Ἄ μὴ συνοδεύωμεθα ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.

Παπαρσίνα, Σουλφίς, διγχεσθε ἀνταλλα-
γὴν τοπιαίων;—Νόστιμον Ἑμαρ.

Σουλφίς, Δροσοῦλα, διγχεσθε ἀνταλλαγὴν
γὴν καλλωνίων.—Ἀπολοισθὲν Ἰδεώδες.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ",

Γεννημένων ἀρχαιερασιῶν ἐξελέγησαν: Πρέσ-
βρος: Διάδοχος Γιαννιώτης, Ἀντιπρέ-
σβος: 2ῆ Οικτωβρίου, Γαρίας: Ἰγνήλι-
φρων Ἑλληρ, Γραμματεὺς: 21η Φεβρουα-
ριου, Μέλη: Ἡρώδης τοῦ Σουλιου, Μέγας
Στρατηλάτης, Πειρακτής. Ἀνακηρύσσον-
ται ἐπιτιμα μέλη: Ἑλληνική Ὀδοῖς, Ἑλ-
λάς τοῦ Ρήγα. Γενικοὶ ἀρχηγοί: Δωδωναῖος,
Ἐθνετίας Ἰδανικόν.
(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου) (II" 390)

Ψηφισατε τὸ ὑπὸ τοῦ παυσίχουρου Θεο-
ῶμβου ὑποστηζόμενον Δοξασμένον
Δεμπε Ἰσάο. (II" 391)

Διαγωνισμοί: Ἀπροσδόκητον.—Τί γίνε-
ται ἐν ἄσπρον μανθῆλιον ὅταν πῆσρ, εἰς
τὴν Μαύρην Θάλασσαν;
Ὁ εὐρὺν στέλλει λύσεις μὲ ἐν ἀσφράγι-
στον 10λεπτον δι' ἑκάστην. Μεταξὺ τῶν λυ-
τῶν ὅς γίνη κληρώσις, καὶ ὁ τυχερὸς θὲ
λάβη ὡς βραβεῖον τὰ ὄπ' ἀριθ. 1—40 φυλ.
τῆς Ἐπιπλοαίσεως. Προθεσμία μέχρι τέλους
Σεπτεμβρίου. Διεύθυνσις: Ἐπιπλοαίον Ψυ-
χίη, διὰ Δ. ρ. γ. Κόρυθον.
Δοξασμένο 1912. (II" 392)

Νίκος Σ. Γιουκαρίνης
Poste-restante
(Θερίμβος) Ἀθήνας (II" 393)

ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ἰποψήφιον Δημηψήφισματος (II" 394)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 40 ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 337).

ΑΙΓΙΝΗΣ: Νισσηφόρος Ἑλληρ.
ΒΟΛΟΥ: Κωνσταντίνος Ι. Πανῶς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαλαμάκου.
ΙΘΑΚΗΣ: Ἰουλιὰ Ν. Μερακῆ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παλ. Καλαμάκος, Κωνστ. Θ. Σα-
νῶνας, Τηλ. Πόδος.
ΥΑΡΕΣ: Ἀθανάσιος Ρέλλη.
ΣΑΚΚΙΑΟΣ: Δημ. Ε. Ὀλύμπιος, Γ. Καϊμακοῦ-
δης, Ἰωάνη Φοφῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν κέρσεων ἀρθρὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐπέδωσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ
ἐν Πειραιῶι ΠΡΩΤΟΠΙΑΣ ΚΑΛΑΜΑΚΟΣ ὁ ὁ-
ποῖος ἐνεργάτη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 ἑβδῶν.

Ἐξεδόθη ὁ Πρῶτος Τόμος τοῦ
"ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ",
καὶ ἐτοιμάζεται ὁ Δεύτερος

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδο-
θῆναι ὑπὸ τῆς Ἐπιπλοαίσεως τῶν Παιδῶν.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνας) φρ. 6. Χρυσῶδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Λεγόμενα μικρῶν μυθικῶν,
Ἐκαστον τετραδίου φρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαγασία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.
Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)
φρ. 1,50. Χρυσῶδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνας) φρ. 3,50.
Χρυσῶδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διλόγον (Κουρτίου) Σει-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου)
φρ. 2, χρυσῶδες φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) Ἐκ-
αστον φρ. 0,50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὄμοῦ,
φρ. 2,50.

Πρόξ ὁ Νικίτου (24 εἰκόνας) φρ.
3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετιώλης (24 εἰκόνας) φρ.
3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ἰγνήρι Πατερίδος (35 εἰκόνας) φρ.
3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0,60.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας

Ὁδὸς Δόφου 8α

Ἐφρα ἐπισκέψων 10—12 καὶ 3—5